

dette høje Ting. Jeg mener at burde udtale dette, for at det ikke skal se ud, som om Regeringen har ønsket at gaa noget af Tingene forbi. — Naar nu en Aftale som denne har fundet Sted, paa hvilken de Indstillinger fra Flertallet ere byggede, som Regeringen har sluttet sig til, saa mener jeg, at det, som der i dette Øjeblik er Tale om, ikke er en Uenighed mellem det ene Ting og det andet Ting, det er ikke en Uenighed, hvor det ene Ting bør høje sig for det andet, men det er en Ordning, som Ministeriet har fundet, at det efter sit bedste Stønnende kan gaa med til. Og jeg indrømmer, at det har staaet for Ministeriet saaledes, at det havde et vist Mandat af dette Ting til at kunne gaa til en Overenskomst paa Grund af, at dette høje Tings Medlemmer i Fællesudvalget selv have henvist det til at forhandle med det andet Ting. Saaledes ere disse forfættelige Indstillinger komne frem. Paa Basis af, hvad jeg nu har udviklet, har altsaa Regeringen kunnet slutte sig fuldt ud til den Indstilling, som er stet af Flertallet, og denne Indstilling vil jeg indstændig tilraade dette høje Ting at vedtage. Til denne Indstilling slutter jeg mig uden noget Forbehold, idet jeg mener, at der derved virkelig bliver bragt en Finanslov til Veje, som paa en nogenlunde fuldestgørende Maade tilfredsstiller Statens Fornødenheder.

Jeg smigrer mig ikke med, at det høje Ting vil lade sig overtale af, hvad jeg har fremsørt her. Jeg beklager, at der har fundet en Uenighed Sted mellem Tingene eller rettere med det ene Ting om den Ordning med det andet Ting, Ministeriet har ment at kunne slutte sig til. Jeg beklager det dybt, thi jeg ser ikke, som jeg allerede har tilladt mig at udvikle, at de Punkter, der have været Genstand for Uenighed, ere saa betydelige, at et saa stort Spørgsmaal som en Sprængning af Finansloven deraf burde være Følgen. Jeg vil ogsaa i dette høje Ting fremføre det samme, som jeg har haft Lejlighed til at fremføre i det andet Ting, at jeg ser ikke rettere, end at, hvad der efter min Mening er opnaaet ved den Flertalsindstilling, som har fundet Sted angaaende Finansloven og ved de Forhandlinger, der ere gaaede i Forvejen, er dette, at der fra de forfættelige Synspunkter har udstilt sig de mere midtpunktjögende Dele, saaledes at de ekstreme Dele af Partierne fra begge Sider have været under et saa stærkt Tryk, at de dels have højet sig og dels have stilt sig ud fra deres Partier. Jeg tror, at der derved ingen er opnaaet et bestemt Indtryk af, at vi bør arbejde hen til en Tilstand, hvorunder ikke den esjendomme-

lige Opfattelse hos en enkelt Del af Repræsentationen bør være den eneraadende, men hvorunder vi bør søge Kræfternes Diagonal bedre repræsenteret, end den maasse har været i længere Tid indtil Dato. Jeg skal under denne Betragtning indstændig anbefale dette høje Ting at vedtage Flertallets Indstilling til Udbjævnning af Forfættelsen paa Finansloven.

P. G. C. Jensen: Dersom jeg ikke hørte fejl eller misforstod den højtærede Konsejlspræsident, udtalte han, at det ikke var hensigtsmæssigt at leve under en Situation, hvor den ene Del af Repræsentationen skulde have den afgørende Bestemmelse. Jeg ved ikke, om den højtærede Konsejlspræsident ganske skulde kunne overse den foreliggende Situation, thi det er netop en saadan, hvor det høje Folketing er den Del af Repræsentationen, der ønsker at være eneraadende, at foreskrive, hvorledes det skal være.

Den højtærede Konsejlspræsident tog efter nogle Bemærkninger om Finanslovens Behandling i Fjor — som jeg ikke skal komme ind paa — sit Udgangspunkt derfra, at dette Tings Medlemmer af Fællesudvalget indtog den Stilling foreløbig at holde sig tilbage fra at fremsætte Forslag til Ordning af Uoverensstemmelserne. Det var fra dette Tings Medlemmers Side ganske overensstemmende med deres Pligt og Skyldighed lige over for Regeringen; thi Forholdet var det, at det var Regeringen, der havde opstillet de Punkter, hvorom det især drejede sig paa de militære Budgetter. Det var i Særdeleshed dem, hvorom det den Gang drejede sig; ingen Mennesker talte om de andre Punkter trods den Betydning de kunde have. Nej, alt drejede sig om de militære Bevillinger, det var lo elou, det var det, hvorpaa Folketinget i Særdeleshed vilde have en Indflydelse gjort gældende. Nu stod det saaledes, at da Finansloven kom herop, havde den høje Regering udtalt i Folketinget, at den ikke kunde administrere med det Budget, som var bevilget der, og særlig med Hensyn til de militære Bevillinger var det udtalt, at dette stod Regeringen paa, og det stod den fast paa. Naar den høje Regering altsaa anmodede Lands-tinget om at støtte sig med Hensyn hertil og i det hele taget med Hensyn til de Poster, som Regeringen ikke havde kunnet sætte igennem i Folketinget, og naar dette Ting gif ind derpaa, gif fuldstændig loyalt ind paa at støtte Ministeriet i et og alt i, hvad Ministeriet havde forlangt, og derved tillige saa hørt fra sine egne Ønsker og ikke satte noget Punkt frem, som paa nogen Maade